



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis, Commentariorum Libri LVIII

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Artificiosum opus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

Vinculo cuius moris causam red. ait. Macrobi. Saturn. lib. 1. c. 6. nam & Apollinis ipsi sui basin aurea catena religarunt, cum quidam in concionem progressus affirmaffet, visum sibi per nocturnam quietem Apollinem dicere, velle se transire ad Alexandrum: post quod vinculum injectum super eum Tyrii Alexandrinum cognominarunt. Sedenim aliorum quoque deorum statuis Plutarchus in Problematis Tyrios vincula solitos injicere, id scilicet indicantes, quod lento gradu in scelerum castigationem ferantur. Et Horatii locum de poena quæ claudis incedit pede, in hanc eandem sententiam Porphyrio interpretatur.

JUNONIUS. CAP. XXXIV.

Milonis statua. ET ahenea Milonis statua in Olympia fuit, quæ super discum posita vincis simul pedibus innivebatur. Malum autem Punicum sinistra tenebat. Dexteræ digiti recti, & rigentibus similes apparebant, vittaque caput habebat redimitum. Rem ita interpretatus est Philosophus Tyancus, ut Milonem athletam dixerit Junonis Sacerdotem à Crotoniatis institutum, idque mitram & redimiticulum indicare. Arborem vero malum Punicum solam in Junonis honorem plantari.

FORTITUDO ATQUE TEMPERANTIA.

CAP. XXXV.

Minerva obligata quid. Quamquam alii eruditionis hieroglyphicæ non ignari, dicunt pedes colligatos, id significare, quod fortissimus is athleta nullius viribus ex eo loco, ubi semel constitisset, dimoveri posset. Malum manu comprehensum, digitorum ejus fortitudinem indicare, quod identidem nullius conatu avelli posset. Porrectionem vero digitorum eodem roboris argumento significasse, quantum illi virum inesset, quod à quoquam vel robustissimo, neque insecti, neque dimoveri poterint. Per vittam vero temperantiam hominis ajunt indicari: athletæ enim vires suas ea potissimum ratione custodiebant, quod ab iis, quæ corpus enervant, libidinibus, studiose admodum abstinebant.

MINERVA ARCADICA. CAP. XXXVI

NEque quidem Dianæ tantum simulachrum obligatum erat apud Arcadas, verum etiam Minervæ signum obligato crure ostendebatur. Significabat id vulnus, quod ipsa à Teuthi Arcadum duce acceperat, dum illi suadere, & obstare conaretur, ne Græcorum societatem desereret, quam ipse ob similitudinem in Agamemnonem repudiaverat. Teuthis autem apud Arcadas colebatur, & certamen id cum Minerva illi laudi adscribebatur. De stupore vero, & imperitia Arcadum, qui nihil cum Minerva commune aut sociale habuerint, in Quercu, atque etiam in Asino, satis dictum.



SEMEN IN UTERO. CAP. XXXVII.

Notantur quoque à Luciano, in Astrologia, ab Athenæo, lib. 14. & Aristoph. in auribus Saturnus alligatus. Adverbium à Macrobio lib. 1. cap. 5. Saturn.

Hinc artificiosa & ingeniosa Dædala Hom.

SATurnum Apollodorus alligari ait per annum laneo vinculo, & solvi ante diem sibi festum mense Decembri: atque inde proverbium, *Deos habere pedes laneos*. Hinc vero significari semen in utero animatum (nam à satu Saturno nonien) in vitam grandescere, ac donec erumpat in lucem, quod decimo fieri mense, & Virgillii & aliorum testimonio, iis quæ recte ferunt, comprobatur, molibus interim naturæ vinculis detineri. Sunt vero qui referant id ad tempora, quæ certa naturæ lege connexa sunt: vel quod fruges omnes vinculis nodisq; quibusdam alternentur: vel quod in Tartara conjectus, propter loci, in quo versatur, profunditatem, quasi quibusdam ibi vinculis detineatur, ut deportatus. Alii fictum volunt ob motus tarditatem, de quo alibi.

ARTIFICIOSUM OPUS. CAP. XXXVIII.

Quæ vero vincula statuis, quas Dædalus elaborasset, injici solita sunt, id sibi volunt artificiose quædam esse fabrefactas, ut abire viderentur: quocirca vinculis compendendæ essent. Meminit hujus

A hujus rei Plato in Menone, Dædali signa, in quibus, ni religata fuerint, abire & fugam arripere: ubi vero revincta sunt, consistere. Proinde si quis aliquid ejus habeat, & solutum esse sinat, incertam eam esse possessionem, perinde ac si quis servum habeat fugitivum, &c. Politicorum Aristoteles Dædali statuas memorat, quas vulgus moveri, & opus facere dicitasset. Neque defunt qui ligneam Venerem à Dædalo fabricatam autument, quæ argento vivo infuso moveretur. Hinc quotiens opera hujusmodi & pulcherrima & absolutissima esse ostendere voluerimus, si Platonis sententiam approbamus, eorum pedibus, aut quæ opportunior fuerit parti aliquid adalligabimus.

rus, & Pinodarus in Olympiâ, dixere, & Virgil. Dædali Circen. En. lib. 7. Nimirum Aristoteles l. 1. de Anima, reselles opinionem Democriti. Amor cæcus quid.

NEQUITIA. CAP. XXXIX.

Juniorum inceptum esse volunt nonnulli quantivis pretii viri, amorem obligatis oculis pingi: neque id antiquam sapere eruditionem, cum eum ipsi dicant oculatissimum. Plerique tamen veterum, ut Theocritus, Menander, Archilochus, & è nostris præcipuè Virgilius, amori cæcitatem attribuerunt, eum scilicet amorem intelligentes, cui assidua est comes nequitia. Affectum enim in turpitudinem cæcum esse, nemo non dixerit. Appetentia enim quæ ab oculorum sensu est, intellectum concitat ad voluptatem: ea vero tali orta principio, quæ putat in conspectu esse bona, ea tantum concupiscit, addictaque sensui à contemplatione avertitur, neque sui compos est, ut possit eligere. Impetu igitur raptatur, & in furorem fertur. Furor dubio procul intellectum obcæcat: quique ita affectus est, is cæco carpitur igni. Qui vero electionis est compos, auream colit Venerem, nihilque prius curat, quam cæci stimulos avertere amoris: cæci, quia dubio procul affectus ille à sensu reclusus, aut exoculatus est, aut ita oculos habet obligatos, ut nec quæ attingunt ad rem, nec sumptus videat. Quod vero sint qui, Cæco carpitur igni, exponant, cæco, validiore, quia intellectus & rationis lumine privato? Id tamen active, quia non videbat omnino Dido quo raperetur, in quantam ærumnarum tragædiam se præcipitaret. Amat Scyllam Glaucus: Scylla lupis est canibusque succincta, quod meretriciam protervitatem & impudentiam ostendit. Glaucus idem vel cæcus, vel, ut significantius loquamur, luscitiosus, & glaucoma cæcitas Latinis est. Sed cur non ea etiam de causa laqueum amoris insigne dixerimus, quod ubi quis perditè insanire cœperit, extremo sibi aufugio, & miseriarum liberationi laqueum agnoscat? ut elegantissimus ille monet senariorius:

Æa. lib. 2. Si sapientia non lasciviam amantem.

ἔρωτα πάντ' ἀμιγρὸς εἶν' ἢ μὴ, χερδόνθ.
εἰάν δὲ μὴδὲ ταῦτα τὴν Φόβου σέβασθ,
θραπέησσι τὸ λοιπὸν ἠετήσθω βεέχθ.

Lib. 4.

Quod ita Latine reddere possumus:

Fames amorem sedat: hæc si non potest,
Non grande saltem tempus efficit: nisi
Præstare tempus hoc queat, reliqua salus
Est laqueus, aptes quem tibi.

Passim vero Poëtæ amoris retia decantant, quæ statim declinare studeamus. Nam, ut sapientissimè admonet Lucretius,

Nam vitare plagas in amoris ne laciamur,
Non ita difficile est, quam captum retibus ipsis
Exire, & validos Veneris perumpere nodos.

VENATOR. CAP. XL.

Sædenim cum venationis præses Diana fingatur, jure illi & laquei & retia sunt attributa, utpote præcipua venatorum arma. Unde Plin. scriptum. Libera me de laqueo venantium. Et 125. canitur: Arma venantium præcipua. Arma nostra sicut passer erepta est de laqueo venantium. Ubi animadvertendū est apud Græcos quidem

Hhhh 2

ἡρευόν-